

Het waterland van Tiny Veldhuis

Haar werk bij Thuiszorg in Bedum is voor haar een regelmatige inspiratiebron voor haar dichterschap. Ze verkeert veel onder ouderen. Die vertellen haar bij tijd en wijle de mooiste verhalen. "Ervaringen van mensen in een vroegere tijd. Over de snik van Stedum naar Spijk bijvoorbeeld. "Ik kon het snikjong soms uren, zegt een bejaarde dan tegen mij. En prompt zit je dan samen te zingen tijdens de wasbeurt."

Aan Tiny Veldhuis in Stedum is het leven welbesteed. Ze doet haar werk met plezier en daarnaast is ze dichteres met harts-tocht. Voor het Noord-Groninger land vooral. Onlangs verscheen van haar de derde bundel. Die kreeg de titel 'Betunneld tussen t Noorderhecht' mee. Er zijn inmiddels al zo'n honderd exemplaren van verkocht. "En dat is in eerste aanleg niet slecht."

Dichten, schrijven heeft Tiny Veldhuis, zegt ze, eigenlijk al haar hele leven gedaan. "Maar ik gooide alles direct weer weg, wilde niet dat ook maar iemand het las. Het paste ook niet echt in de cultuur van thuis om je er aan over te geven. Mijn moeder zei altijd: schrijven doe je in de vrije tijd. Je moet nu eerst de bedden opmaken." Met het weggooien was het afgelopen toen haar man eens bij toeval een gedicht van haar vond. "Vanaf dat moment mocht het



Tiny Veldhuis: Ook uit mijn werk put ik veel inspiratie. © NVHN HAN DE GRAAF

niet meer. Moest ik alles bewaren. Dat heb ik toen maar gedaan."

Van het een kwam het ander. Ze kreeg complimenten over datgene wat ze maakte en tenslotte moest de kogel maar eens door de kerk: ze besloot wat te publiceren. "Met lood in de schoenen" – zoals ze zegt – stuurde ze een gedicht op naar Toal en Taiken, een blad voor de Groninger taal en cultuur, en zelfs tot haar eigen verrassing werd het geplaatst. Eenmaal het pad als Groninger schrijfster opgegaan, was ze niet meer te stuiten. In 1990 verscheen haar eerste bundel, een paar jaar later volgde de tweede al. Inmiddels mag ze zich gevestigd noemen. Ze pu-

bliceert regelmatig in het al genoemde Toal en Taiken en is ook lid van de Grunneger Schrijversverainen.

In 'Betunneld tussen t Noorderhecht' is in dichterlijke vorm de geschiedenis van de provincie weergegeven, toegespitst vooral op wad ('t Noorderhecht, naar oud-Noord-Groninger spraakgebruik) en water. Tot zelfs de komst van de Blauwe Stad bij Winschoten. Een onzalig plan, zegt ze terzijde, waardevol cultuurgrond dat aan het water terug wordt gegeven. Maar dat nogmaals terzijde, maakt ze duidelijk, want wie is Tiny Veldhuis dan wel om zich een oordeel aan te meten? Bij het samenstellen van haar nieuwste bundel

werd ze soms "een beetje gek", maar meestal was het werken ervoor een uitdaging. Een jaar studie ging eraan vooraf. Vooral dook ze de archieven in van het waterschap Noorderzijlvest in Onderendam. Alle medewerking kreeg ze er, de waardevolste dingen kon ze meekrijgen naar huis. Maar dat durfde ze dan ook weer niet, doodsbang dat er in een onbewaakt ogenblik een kop koffie op zou vallen. 'Betunneld tussen t Noorderhecht' is een sonnettenkrans. Elk nieuw gedicht begint met de laatste regel van het vorige. En het allerlaatste wordt gevormd door de eindzinnen van alle gedichten in de reeks. "Als ik me aan zo'n vorm overgeef hou ik me

strikt aan de regels. Als ik dat doe weet ik dat het mooier wordt dan wanneer ik me vrijheden permitteer. En goed hebben wil ik het, dat is dan de uitdaging."

De reacties die ze heeft gehad waren goed. De mensen die wat over de bundel hebben gezegd vonden het "stoer (moeilijk), maar mooi." Dichten blijft ze ook in de toekomst doen. Omdat het zoiets als een passie is. Ze heeft zich wel eens gewaagd aan een stuk Groninger proza en dat ook gepubliceerd in Toal en Taiken. Maar nee, ze gaat zich er bij nader inzien toch niet echt op richten. "Daar zit mijn hart niet zo bij. Raar is dat, heel anders dan bij het dichten."